

Žijeme ve věku, kdy se demokracie stala vším. Kdokoli si dovolí kritickou zmínku k fenoménu, který je vším a všudypřítomným, zachová se v očích demokratizátorů nedemokraticky a musí být donucen k poslušnosti. Každý, kdo se proti drahé liberální demokracii dopustí hereze, jakou je například nadřazení zájmů úzké pospolitosti nad společný zájem občanský, či v nejhorším případě vlastní představou o odlišném vládnutí, praktické politice, odporující zásadám libdem, je vyobcovaný a ocitá se mimo „demokratickou spolenosti“. Takový kacír potom musí být v duchu novodobého evangelia obrácen.

Společnost letargie

Žijeme ve věku zdánlivého vítězství liberální demokracie, máme (stále ještě) materiální dostatek, máme nevídanou možnost, jak využít vlastní volný čas, jsme obklopeni technicky perfektními přístroji, které nám výrazně ulehčují život, jako obyvatelé Západu volíme ve svobodných volbách a máme, na rozdíl od milionů lidí po celém světě „trpících pod nedemokratickými, autokratickými a totalitářskými vládci“, možnost své vrcholné politické zástupce svobodně volit. Opravdu?

Při bližším prozkoumání naší drahé západní liberální demokracie dojdeme k nepříliš veselému zjištění. Antická idea demokracie, myšlenka vlády lidu nad suverénní polis se zdá být nenávratně pryč. Lid se na vládě podílet nechce, správa vlastní polis je mu dnes ve skutečnosti cizí, nezajímá se o ni. Místo toho se spokojí s předhazováním zlatých pozlátek a politiku chápe jako cyklický pochod z pohodlných křesel od televizní obrazovky směrem k volební urně jednou za určitý takový úsek.

Není divu, že pokud se samotný pojem politična degradoval na vhazování lístků a kroužkování jmen, je občan z politiky znechucen, neboť jinou politiku nevidí a koneckonců nemá šanci vidět. V tomto marasmu je však vnitřně spokojen, po materiální stránce mu nic nechybí (a když, tak je nucen řešit pouze otázky materiálního charakteru) a nevidí důvod, proč současný systém měnit, proč se zamýšlet nad jeho jinými dopady a souvislostmi, než jsou ty, které jej staví před otázku, kolik jídla na víkend nakoupit a zda večer poběží jeho oblíbený seriál. Masa tedy chápe liberální demokracii jako nejlepší a vždy nejlepší systém. Tento úpadek a sílící nezájem občana o vlastní polis se stal vynikající živnou půdou pro uchycení nové idolatrie dneška, kterou představuje liberální demokracie.

Lidská práva jako náhražka víry?

Liberální demokracie samu sebe označuje za pluralitní. Ve skutečnosti pluralitní není, neboť skutečně pluralitní společnost předpokládá vzájemnou koexistenci mnoha skupin, které pojí určitý zájem, na kterém existuje vzájemná shoda a který se časem mění a transformuje. Liberální demokracie představuje špatný příklad pluralismu. Liberální demokracie je totiž pouhou demokracií pro demokracii.

Principy demokracie totiž pro liberální demokracii představují věc per se, nikoli prostředek k dosažení nějakého předem vytyčeného cíle. Cílem je liberální demokracie sama o sobě a když sama sobě přestane stačit, uchyluje se k expanzi, kdy z kolektivního „my“ (ve smyslu liberální demokracie) činí morální krédo pro okolní svět. Tento problém nastal po pádu železné opony. V období komunismu byla liberální demokracie bezpochyby přitažlivějším systémem, než levicové diktatury. Její ethos se ukázal jako silnější a po roce 1989 se stala hojně následovaným příkladem. Taková situace ovšem časem musela dospět k podstatnému problému, zatímco mnozí západní filosofové euforicky hovořili o konci historie, východ Evropy pocítil touhu navrátit se do kulturně.spoolečenských kořenů, ze kterých byl násilně vytržen po první světové válce. Konflikt mezi „západním“ klimatem, které liberální demokracii považuje za cíl sám o sobě a klimatem „východním“, které demokracii respektuje, ale pouze jako jednu z možných forem vlády a některé principy liberální demokracie, které využívá, považuje spíše za dědictví aktuálního historického okamžiku, než za princip, který je „dán“, se momentálně ukazuje jako zdánlivě nepřekonatelné dělítko přetínající Evropu a poukazuje na vnitřní rozpory a pokrytectví liberální demokracie v celé přirozenosti.

Liberální demokracie se považuje za dědice osvícenství, renesance a vnitřně tak navazuje na revoluční jakobínské zásady, myšlenky „volnosti, rovnosti, bratrství“ a vypořádání se s náboženským tmářstvím. Ve skutečnosti projevuje stejnou, nebo podobnou míru mesianismu a sakralismu, jako atributy, z revolty vůči nimž domněle vychází. Liberální demokracie má také svá dogmata, „svaté“, chrámy, nebo základní spisy. Co jiného představuje abstraktní myšlenka rovnosti, biologicky naprosto neakceptovatelná, všeobjímající ideologie lidských práv, jejíž vztažnost na celý svět se odvozuje „z toho, že člověk je“, Rousseau, Woodrow Wilson, parlamenty, plné hašteřících straníků, či univerzální deklarace lidských práv a „demokratické ústavy“? Je snad náhoda, že pokud je dnes vládce obviněn z „antidemokratismu“, má to stejný destruktivní účinek, jako když byl ve středověku označen za „Antikrista“?

Modernizace sice odhodila víru v Boha a na první pohled i transcedenci, ale stále hledá „vyšší smysl“. Moderní společnosti díky její letargii chybí spontánnost. Sterilním společnostem, bez vůdčí myšlenky a vitality, tak liberální demokracie poskytuje náhražku skutečného náboženství. Obdobně, jak bylo zmíněno, se projevuje i reakce liberálních demokratů vůči všem svým kritikům. Kritika všech systémů minulosti je povolena a respektována. Kritizujte monarchii, diktatury, komunistické totality a fašismus. Vše je tolerováno, ale běda jak podrobíte kritickému pohledu principy liberální demokracie! Jinými slovy, odsuzujte minulost, je špatná, ale opovažte se kritizovat současnost. Současnost je totiž liberální demokracie a právě ona je dějinným vyvrcholením, konečným naplněním „Plánu“.

Pax Democracy

Nakolik v minulosti bylo naprosto nemyslitelné, aby například monarchie odpíraly legitimitu jiným monarchiím, nebo suverénním republikám proto, že neodpovídají jimi stanoveným standardům vládnutí, liberální demokracie jakýkoli pluralismus vlád neuznává, nebo těžce snáší. Zde jsme na nejlepší cestě k politickému mesiášství.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Každý kdo porušuje „demokratické standardy“ (v liberálně-demokratické společnosti rozuměj skeptik, nekonformní intelektuál, tradicionalista, či kdokoli jiný, odmítající uznat univerzální platnost novodobé idolatrie; v okolním světě každý, kdo se vzpírá McWorldu, či nadvládě Nového světového řádu), musí být nejlépe vyobcován, či donucen k poslušnosti a přijetí evangelia po dobrém, či po zlém. V takové souvislosti je jistě zajímavé zamyšlení nad (zdánlivou?) analogií mezi tzv. Brežněvovou doktrínou v minulosti a tzv. „doktrínou Albrightové“, zdůvodňující „právo“ demokracií k ozbrojené intervenci na „obranu demokracie“ kdekoli na světě.

Russel Kirk v minulosti výstižně poznamenal: pokud odmítnete věřit v Boha, budete se klanět Hitlerovi a Stalinovi. Moderní západní společnost dnes představuje pověstné Izraelity na úpatí Sinaje, kteří si vyrobili k uctívání zlaté tele. Dnešní západní člověk si také stvořil zlaté tele. Je jím liberální demokracie.